

de her foreslaaede Kystkommissioner den midlertidige Varighed, Lovforslaget tiltænker dem. Jeg formener meget snarere, at de burde være af en mere stabil Varighed. Der er egentlig kun et enkelt Punkt, hvor jeg har tænkt mig en mere virksom Ændring rigtig. Den skulde da gaa ud paa, at disse Kystkommissioner faa Anvisning paa, naar de fandt det nødvendigt, at gøre Indstilling til det paagældende Ministerium eller en anden Autoritet med Hensyn til en Sikring af Kysterne paa de Steder, hvor Kommissionerne måtte komme til det Skøn, at en Sikring var nødvendig. Jeg mener ikke, at man skal gaa bort fra dette Lovforslags Karakter af at være en Kystfredningslov og heller ikke, at de foreslaaede Kommissioner skulde have nogen særlig Myndighed til at træffe Foranstaltninger ud over det, Lovforslaget har tiltænkt dem, men jeg mener unægtelig, at det mange Steder vilde være rigtig, at Kommissionen, naar den paa sin Færd omkring paa Kysterne kom til den Indsigt, at Forsikringsforanstaltninger være nødvendige i det offentlige Interesse, saa havde den Opgave at henlede rette vedkommendes Opmærksomhed derpaa, saaledes at en sagkyndig Undersøgelse om, hvorvidt der burde foretages større Foranstaltninger, derefter kunde finde Sted.

Det er den væsentligste Mangel, jeg har fundet ved Forslaget. Jeg kunde dog ogsaa tænke mig andre mindre Ændringer; saaledes vilde jeg anse det for rigtig i Stedet for Henvisningen til Loven om Landvæsenkommissioners og Overlandvæsenkommissioners Sammensætning m. m. af 30. December 1858, at §§ 3—6 i denne Lov blive indredigerede i de paagældende Paragraffer i dette Lovforslag; det vilde jo være bekvemmere ved Lovens Benyttelse, og det vilde efter Lovens Emanation ogsaa være lettere at finde de vedkommende Bestemmelser, naar de samles paa et Sted. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Lovforslaget. Jeg skal kun over for nogle Bemærkninger fra den ærede sidste Talers Side, hvori han skildrede os, hvad der var foregaaet ved de mønske Kyster i Retning af at opsamle Kuglesten, eller hvorledes han nu betegnede dem — det havde fundet Sted i meget væsentligt Omfang —, kun udtale, at der ved denne Skildring hos mig opstod en stærk Tvivl om, hvorvidt ikke de paagældende have gjort deres Finger brede i enkelte Tilfælde, og om Kystejererne kan give Tilladelse til at opsamle Sten paa den Maade, som der her er skildret for os. Staten

ejer jo Stranden, og jeg nærer derfor Tvivl om, hvorvidt man ikke her gaar uden for, hvad der er lovligt. Jeg vil derfor rette den Opfordring til den højtærede Minister, at han tager under meget alvorlig Overvejelse, hvorvidt man her er paa fuldt lovlig Grund, naar man disponerer over, hvad der findes paa Kysterne paa den Maade, som det blev skildret af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Emil Petersen).

Da denne Sag sandsynligvis kommer i Udvalg, skal jeg indskrænke mig til disse ganske korte Bemærkninger.

Nielsen-Grøn: For en Sned Aar siden var det almindeligt her ved Finanslovens Behandling, at Aaberg talte om Høfderne og de lollandske Rigsdagsmænd om de lollandske Diger, men ellers hørte vi ikke stort til Kystfredning ved den Lejlighed. Nu er det mærkeligt nok, at naar Aaberg talte, sagde man altid: „Nu snakker Aaberg om Høfderne, saa behøve vi ikke at høre efter. Men det viste sig, at Aaberg ikke alene talte om Høfderne, han fik ogsaa Pengene dertil. Vi kom saaledes paa en Maade til at befæste Vestkysten. Paa samme Maade sørgede det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), den Gang Rigsdagsmand for Vestervig, for at faa befæstet Nord for Thyborøn. Samtidig med at dette gik for sig, og vi andre tav stille, tog Hævet det ene Stykke efter det andet paa Øerne og i Jylland. Det er derfor interessant at se, at de, der nu i Dag have haft Ordet, ere de sjællandske Rigsdagsmænd. Man begynder nu at føle, at det er paa Tide ogsaa her at begynde at tale om Kystfredning.

Dog, det er ikke blot for de sjællandske og fynske Rigsdagsmænd, men ogsaa for os, som repræsenterer Østkysten af Jylland, af Interesse, at dette Lovforslag fremkommer, og jeg kan som de andre Talere takke den højtærede Landbrugsminister derfor, da det virkelig er paa Tide, at der bliver fredet. Dog vil jeg sige en Ting til den højtærede Minister, og det er, at vi maa være belavede paa, at der skal ofres Penge, hvis man skal frede Østkysten. Jeg tror, at man ogsaa vil komme til at bygge Høfder paa Østkysten og paa Øerne for at beskytte dem. Jeg skal nævne nogle saadanne Strækninger, hvor jeg er kendt: Trællenæs, Bjørnsknude, Asnæs, Gyllingnæs op til Helgenæs. Der er der store Strækninger, hvor Havet har taget uhyre mange Tønder Land. Oppe ved Bjørnsknude i Klakring Sogn, hvor jeg bor, lever